

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.082 van 16 februari 2012
in de zaak A. 203.627/XII-6840**

In zake: de BVBA ERVADA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kristof Swennen
kantoor houdend te 3620 Lanaken
Koning Albertlaan 73
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de STAD MAASEIK
2. de BURGEMEESTER VAN DE STAD MAASEIK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Theo Ramaekers
kantoor houdend te 3680 Maaseik
Van Eycklaan 78 bus 1

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 februari 2012, strekt, eensdeels, tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 27 januari 2012 van de burgemeester van de stad Maaseik om geen nachtvergunning te verlenen voor het jaar 2012, voor de inrichting 't Sterfhuys en, anderdeels tot het geven bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel aan de burgemeester om "alle maatregelen" te nemen opdat "handelszaak 't Sterfhuys op openingsdagen mag openhouden tot 06.00 uur 's morgens".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 februari 2012, om 11.00 uur.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kristof Swennen, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Theo Ramaekers, die verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Te Maaseik geldt op grond van het politiereglement op het sluitingsuur de principiële verplichting om onder meer danszalen en openbare drankgelegenheden tijdens het ganse jaar te sluiten vanaf drie uur 's nachts tot zes uur 's morgens. Wel kan de burgemeester een nachtvergunning toestaan, waardoor de inrichters hun inrichting de hele nacht mogen openhouden.

Op 8 december 2011 wordt voor café 't Sterfhuys te Maaseik, Grote Kerkstraat 27, dat door verzoekster wordt uitgebaat, een nachtvergunning aangevraagd voor 2012. Met de bestreden beslissing van 27 januari 2012 weigert de burgemeester de gevraagde nachtvergunning, met een verwijzing naar het advies van 18 februari 2012 (lees: 18 januari 2012) van de hoofdcommissaris-korpschef van de politiezone Maasland.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. In de nota voor de verwerende partijen wordt de onontvankelijkheid van de vordering opgeworpen.

Vooralsnog is er geen noodzaak om over de opgeworpen onontvankelijkheid uitspraak te doen. Een onderzoek en een uitspraak ter zake zouden zich alleen opdringen indien aan de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing voldaan mocht zijn, wat zoals hierna zal blijken niet het geval is.

V. Vordering tot schorsing

5. Opdat de Raad van State verzoeksters vordering tot schorsing kan inwilligen moet, krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de Raad van State-wet aan drie cumulatieve grondvoorwaarden voldaan zijn. Eén ervan is dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

Artikel 16, § 2, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State schrijft voor dat het verzoekschrift een uiteenzetting dient te bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen.

6. Die feiten moeten meer bepaald doen aannemen dat zelfs een schorsing bevolen volgens de gewone procedure nog te laat dreigt te komen om de verzoekende partij te behoeden voor een nadeel dat zowel ernstig als moeilijk herstelbaar dreigt te zijn.

Waar, gelet op artikel 17, § 4, eerste lid, van de Raad van State-wet, een schorsing volgens de gewone procedure normaliter binnen vijfenveertig dagen berecht moet zijn, dient bijgevolg de uiteenzetting van de verzoekende partij ervan te overtuigen dat zij, zonder schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid, in beginsel reeds in die korte periode riskeert ten gevolge van de bestreden beslissing het slachtoffer te worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

7. Met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid zet verzoekster uiteen dat 't Sterfhuys slechts op vrijdag- en zaterdagavond open is, tot aan het bestreden besluit van 22 tot 6 uur, dat het danscafé ten gevolge van de bestreden beslissing nog maar tot 3 uur meer geopend mag blijven, wat een beperking inhoudt van de openingstijd met 37,50 %, en dat het omzetverlies procentueel nog groter is “aangezien het gros van het cliënteel van 't Sterfhuys pas vanaf 02.00 uur in de zaak toekomt”. Gevreesd wordt voor een omzetverlies en minderinkomsten, alsook voor “een belangrijk cliënteelverlies” en voor een verlies van “naam en faam”.

Zonder schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is, volgens verzoekster, een “onherstelbaar” verlies onvermijdelijk “doordat de cruciale carnavalsperiode verstreken zal zijn evenals enkele belanghebbende zomeractiviteiten” en doordat verscheidene klanten “reeds een alternatief zullen gevonden hebben om hun vermaakuitstappen na 03.00 uur verder te zetten”.

8. De Raad van State begrijpt uit deze uiteenzetting -en de twee enige stavingsstukken in dit verband- dat verzoekster een niet gering deel van zijn omzet boekt na 2 à 3 uur. Hoe groot die omzet normaal echter is en welk -geraamd- bedrag aan inkomsten verzoekster door de aangevochten weigering dreigt te mislopen, wordt niet vermeld. Evenmin wordt de rest van verzoeksters financiële situatie onthuld: hoeveel haar uitgaven belopen, welke reserves er zijn.

Het maakt dat het de Raad van State niet mogelijk is om van het aangevoerde omzetverlies na te gaan of het, zelfs al in de termijn die de afwikkeling van een gewone schorsingsprocedure gebruikelijk in beslag neemt, een nadeel kan opleveren dat voor de verzoekster ernstig in de zin van artikel 17, § 2, van de Raad van State-wet is en dat nog slechts moeilijk te herstellen zou zijn.

Begrijpelijk zal de vervroegde sluiting om 3 uur een weerslag hebben op het cliënteel en op de naam en faam van 't Sterfhuys als nachtelijk danscafé. Verzoekster brengt evenwel geen enkel element bij waaruit blijkt dat reeds de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing gedurende een termijn van anderhalve maand tot twee, drie maanden, zo funest zal zijn voor de toeloop naar haar inrichting en de faam ervan dat een en ander zich naderhand niet meer kan of zal herstellen. Gelet op de wispelturigheid die nu eenmaal inherent lijkt aan het uitgaanspubliek, komt het onrealistisch voor te vrezen dat “diverse” klanten 't Sterfhuys blijvend en voorgoed links zullen laten liggen als de aangevochten weigering niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt geschorst.

9. De loutere verwijzing naar “de cruciale carnavalsperiode” en “enkele belanghebbende zomeractiviteiten” vermogen aan het voorgaande niet af te doen.

Wat cruciaal of beslissend is aan de carnavalsperiode, wordt niet verduidelijkt, noch gestaafd. Evenmin legt verzoekster uit op welke zomeractiviteiten zij alludeert. Overigens is er geen reden om aan te nemen dat een uitspraak over een gewone vordering tot schorsing van de bestreden beslissing niet vóór de zomer zou plaatshebben.

10. Uit wat voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende is aangetoond. Er is aldus niet voldaan aan één van de cumulatieve grondvoorwaarden voor een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing in haar geheel te verwerpen.

VI. Vordering tot oplegging van voorlopige maatregelen

11. De verwerping van de vordering tot schorsing brengt de verwerping van de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen mee.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot oplegging van voorlopige maatregelen.

3. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 februari 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Johan Lust